

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθῆναις φρ. 15 — Ἐν δε ταῖς ἑποτρ. φρ. 16 — Ἐν τῇ ἑξῆς. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΔΗΣΙΣ.

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ τοῦ «Μη Χάνεσαι» καὶ προπληρόντες ἐτησίαν συνδρομὴν λαμβάνουσι δωρεὰν τὴν πολύκροτον

NANAN ΤΟΥ ΖΟΛΑ,

τιμωμένην ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις ἀντὶ φράγκων ἑξ.
Ὁ θέλων ἀπευθύνεται Ὀδὸν Θεσῆως, ἀρ. 12,
Τυπογραφεῖον Μέλ्लοτος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ πρωθυπουργός μας ὡμολόγησε μόνος του ἑαυτὸν πετσωματᾶν.

Συζητουμένης τῆς Συμβάσεως μετὰ τῆς Ἀτμοπλοϊκῆς εἶπε : «Δὲν ἐπιτρέπω οὐδὲ τὰν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων μου νὰ λύσωσιν οἱ ἐπαγγελλόμενοι πατριωτισμάν».

Ὡς γνωστὸν ἱμάντας (δηλαδὲ σχοινιά) μόνον τὰ ὑποδήματα τῶν πετσωματάδων ἔχουν.

Ὁ καῦμένος ὁ ζαχαροπλάστης Παυλίδης εἰς πᾶσαν ἐορτὴν τοῦ Βασιλέως τοῦ προσφέρει στίχους, οὓς δημοσιεύει ἐκάστοτε ὁ Ἀδός.

Νομίζομεν ὅτι καλλίτερον θὰ ἔκαμνε ἂν τοῦ προσέφερε σοκολάταν· ὅπως δῆποτε θὰ ἦτο χρησιμωτέρα διὰ τὸν βασιλέα ἀπὸ τοιοῦτους στίχους :

Εὔχομαι ἐγὼ καὶ πάλιν
Διὰ πόλιν τὴν μεγάλην.

Τὸ εἶπε πάλιν ἡ Ἐφημερίς, τὸ ἀμύμητόν της : **Οἰκουμένην ἐξ ὁμογενῶν**· αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἐξάγει ἐκ τοῦ Ἐνωτικοῦ τοῦ Αἰῶνος περὶ τῶν χαρτοπαικτῶν κεφαλαιούχων μας. Εἰς ἓν μόνον δὲν συμφωνοῦμεν· ὅτι χωρίζει ὁμογενεῖς ἀπὸ ὁμογενεῖς, εὐρίσκουσα τοὺς μὲν ὀλιγώτερον ἐπισήμους ἀπὸ τοὺς δέ. Ὅλοι εἶναι μία πάστα. Βεβαίως ὑπάρχουν οἱ ἀρχηγοί, οἱ ὑπαρχηγοί, οἱ συνεφαπτόμενοι, οἱ γαμβροί, τὰ ὀγλάνια, οἱ γυναικάδελφοι, οἱ φαινόμενοι, οἱ μὴ φαινόμενοι· ἀλλὰ τοιαύτη ἱεραρχία ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς ληστρικὰς συμμορίας, ἴσως νὰ δύναται ἡ Ἐφημερίς νὰ διαμφισβητήσῃ ὅτι μετὰ τῶν μελῶν αὐτῶν ὑπάρχει πλήρης ἀφομοίωσις.

Ὁ κ. Τρικούπης ὁμιλεῖ ἔντονα ἀπὸ τοῦ βήματος.

Ἐν τινι θεωρεῖ τῆς Βουλῆς φανατικὸς τρικουπιστὴς, ἀλλὰ ὀλίγον ἀγράμματος, κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ οἰκτεῖρων τὴν συμπόλιτευσιν :

— Φωνὴ βοῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ, λέγει.

Ὁ συνάδελφος Ἀδός ὑπερασπιζόμενος τὸν κ. Συγγρὸν λέγει : «ἂν καὶ αἱ μετὰ τοῦ κ. Συγγροῦ σχέσεις μας εἰσὶ λίαν χαλαραὶ, μᾶλλον ἀνύπαρκτοι.» Ὡστε ὁ κ. Τσιγγρὸς ὀφείλει νὰ φροντίσῃ διὰ τοκοδικά.

Μᾶς ἤρесе πολὺ τὸ τελευταῖον πολεμικὸν ἄρθρον ὅπερ ὁ κύριος Κολοκοτρώνης ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Τηλεγράφῳ· μᾶς ὑπερήρесе ὅμως ἡ ὡραία ἰδέα του ὅτι ὁ στρατὸς τοῦ 21, ὁ στρατὸς δηλαδὲ ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἐπλάσθη ἀμὲρ διατάγματα καὶ κολοκύνθια». Ἐκείνον τὸν στρατὸν πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν οἱ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοὶ μας οἵτινες ἐγέμισαν γαλόνια τὸν τόπον, χωρὶς νὰ βαπτισθοῦν τὰ γαλόνια αὐτὰ οὔτε εἰς μίαν ἀψιμαχίαν.

Φαντασθῆτε τί κωμικὴν ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνε ἔμπορος κρασιῶν ὅστις θ' ἀνήγγελλεν ὅτι συνέστησε Μεγάλην ἀποθή-

κην οἶνων καὶ εἰς τὸν καταναλωτὴν παρουσίαζεν εὐρὺ ὑπόγειον πλήρες ὡραίων διαχρυσῶν φιαλῶν, ἀλλὰ κενόν.

Τοιαύτην κωμικὴν ἐντύπωσιν γεννῶσι τὰ κενὰ γαλόνια τῶν ἀξιωματικῶν μας.

Σήμερον ἀρχόμεθα δημოსιεύοντες τὰς Παρισινὰς ἐντυπώσεις τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Dr-Eisenman** συνεργάτου μας **A.** εὐθυμοτάτας, εὐφρεῖς, ἀστείας, ὡς πᾶν ὅ,τι ἐξέρχεται τοῦ καλάμου ἢ τῶν χειλέων τοῦ φίλου μας.

Οἱ Τοῦρκοι ἀγαπῶσι τὸν θάνατον, διότι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον τοὺς ἀναμένει θεσπέσιον *πιλάφιον*. . . Οἱ Κουμουνδουρικοὶ δὲν ἀγαπῶσι τὸν θάνατον, κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον οὔτε τὸν πόλεμον, διότι τὸ *πιλάφιον* τρώγουσιν ἐν ζωῇ. . .

Εἰς ἕκαστον λογιστήριον ἐκάστου ὑπουργείου παρατίθεται αὐτοῖς περιεκτικώτατον δοχεῖον ἐξ οὗ ἀναιδῶς καὶ ἐπανειλημμένως πληροῦσι παμμεγέθη κοχλιάρια καὶ τρώγουσι. . .

Τὸ περιεκτικώτατον τῶν *πυλαφοφόρων* δοχείων εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ὑσσωτερικῶν ὑπουργείων, ἐπειδὴ πολλοὶ οἱ λιμώττοντες καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ χορτασθησόμενοι πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης ὑπεροχῆς ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ὅτι ὁ ὑπουργὸς Παππαμιχαλόπουλος εἶναι βουλευτὴς ἐξ Ἐπιδιούρου *Λεμηρᾶς*. . .

Δυστυχῆς πατρίς! ἥσο ποτὲ καλλιμόρφος παρθένος, αἰματόφυρτος μὲν καὶ ἀλυσίδετος πλὴν ὥραία ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου. . . ἀλλ' ἤδη ἐπὶ τῆς ὑπουργείας Κουμουνδούρου καὶ Σας ἀπεπιλαφώθης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τὸ *Μὴ Χάνεσαι* εἰσῆλθεν εἰς τὰς δοκιμὰς τοῦ παρὰ τὰ Χαυτεῖα θεάτρου τοῦ κ. Βιθυνοῦ. Ἦτο ἡ προχθὲς Πέμπτη ἔβρεχε ῥαγδαίως, καθ' ἣν στιγμὴν διαβάνοντες ἐξωθεν ἠκούσκαμεν ᾄσματα καὶ μουσικὴν.

Εἰσῆλθομεν ἐν τῷ βορβορώδει διαδρόμῳ τῶν καταστημάτων τοῦ κ. Βιθυνοῦ καὶ πρὶν ἢ προσλέψωμεν εἰς τὰς διατυμπανιζομένας μεταρρυθμίσεις τοῦ παρετηρήσαμεν ὅτι περισσότερόν τις κρύνει ἐντὸς τοῦ θεάτρου ἢ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Βιθυνὸς ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ θέατρον χειμερινὸν καὶ ἐαρινόν. Εἰς τοῦτο ἐπέτυχε· ὁ δὲ φόβος καταρροῶν βεβαίως θὰ ἐμποδίζῃ τὰς συρροὰς καὶ ὑπὸ ἐποψιν καὶ κόσμου καὶ τέχνης θὰ εἶναι αἱ παραστάσεις τοῦ διαρκεῖς *πρόθεος*.

Τὸ θέατρον φωτίζεται ἀμυδρῶς, ὁ Νικολάος διορθώνει τοὺς μουσικούς του, ἡ δὲ prima ἐπεξεργάζεται μετὰ μειδιαμάτων τὸ θέατρον.

Ἡ prima ᾄδει τεχνήντως, εἶνε παχύσαρκος τεσσαράκοντούτης· σημεῖά τινα τοῦ προσώπου της, ὡς ἐσπαρμένα μνημεῖα, μαρτυροῦσι παρελθόν καλλονῆς.

Ὁ δὲ ξύφωνος ἢ μᾶλλον τραχύφωνος οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ περιμένῃ ἢ συριγμούς.

Αὐτὰ ὅλα μᾶς ἔκαμαν νὰ προτιμήσωμεν τὸν χειμῶνα τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τὸν χειμῶνα τοῦ Βιθυνοῦ καὶ ἐξῆλθομεν.

K.

ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ!

Ὅμογενεῖς! καὶ πάλι τὸ ὄνομα αὐτὸ τὰ νεῦρα ἐρεθίζει καὶ φέρνει ταραχή. . .

Ἡ μοῖρά μας μᾶς τῶχει, ὡς φαίνεται, γραπτὸ νὰ τὸ ἀκοῦμε πάντα σὲ κάθε ἐποχῇ.

Ἡ πόλεμος βουτίζει, ἡ μᾶς γελᾷ εἰρήνη, αὐτοὶ 'στὴ μέση πάντα μ' ἓνα σωρὸ χαρτιά. . . Κανεῖς τῶν σ' ἡσυχία ποτὲ δὲν μᾶς ἀφίνει, μὲ τὰ Πτωχοκομεῖα, τὴν ἐλεημοσύνη, μὲ τὸνα καὶ μὲ τᾶλλο μᾶς πέρνουνε τ' αὐτιά.

Ὅμογενεῖς! . . σωτῆρες καὶ Ἑλληνας σωστοί!

Καμμία δὲν τελειώνει ὑπόθεσις ποτὲ, ἂν εἰς αὐτοὺς ἀπάνω καλὰ δὲν κρεμαστῇ. . . αὐτοὶ οἱ ὑπουργοὶ μας, αὐτοὶ οἱ βουλευταί.

Προνόμια εἰς ὅλα, 'στὴ βιομηχανία, 'στὴς λέσχαις, 'στὴ *ρόλινα* καὶ εἰς τὸν Φαραῶ, pronόμια 'στὴ δούλη Ἡπειροθεσσαλία, pronόμια ἀκόμη καὶ 'στὴ φιλοπατρία, pronόμια 'στὸ δοῦλο κ' ἐλεύθερο λαό.

Νὰ γίνῃ πατριώτης δὲν εἴμπορεῖ κανεῖς καὶ νὰ εὐεργετήσῃ τὸν δυστυχῆ λαόν, ἂν δὲν τὸ ἐπιτρέψουν καὶ οἱ ὁμογενεῖς, καὶ ἂν γι' αὐτὸν δὲν ψάλλῃ θριάμβους ὁ *Αἰὼν*. Σοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ δώσῃς 'λίγα φράγκα 'στὸ Σύλλογο τὸν δεῖνα, 'στὸ στόλο, 'στὸ στρατό; Ἐκείνοι νά! ἀμέσως ἀνοίγουνε τὴν πάγκα, καὶ δὸς του πᾶς φιορίνια καὶ λίραις τρίγκι τράγκα, καὶ ἔτσι κουκουλόουν τὸ δῶρο σου αὐτό.

Ὅμογενεῖς! . . ἂν ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σ' ἐκεῖνο τῶν ἀρχαίων προγόνων τὸν καιρὸ, ποῦ ἔθιμο ὑπῆρχε 'στοὺς Ἑλληνας σκληρὸ νὰ ἐξορίζωντ' ὅσοι περνοῦσαν μ' ἀρετὴ, καὶ μόνο γιὰ τὸ δίκην τοὺς ἐπῆνε μανία, καθὼς ὁ Ἀριστείδης, ὁ Κίμων καὶ λοιποὶ, θὰ ἐφευγαν καὶ τοῦτοι 'στὴ μαύρη ἐξορία γιὰ τὴν πολλὴ τιμὴ τῶν καὶ τῇ φιλοπατρίᾳ, καὶ θᾶβλεπε ὁ τόπος ὀλίγη προκοπή.

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.

Παρίσιοι, 6 10)βρίου 1880

Φίλιππε Β. . . .

A.

Πιστεύω νὰ ἔχῃς περιέργειαν νὰ μάθῃς τὰς ἐντυπώσεις μου κατὰ τὴν ἐν Παρίσιος διαμονήν μου. Πιστεύω ἐπίσης ὁμῶς ὅτι ἔχω τὴν ἀμέλειαν νὰ μὴ κορέσω ταχέως τὴν περιέργειάν σου, καὶ νὰ μὴ ἐξουδετερώσω αὐτὴν χύνων ἀφθόμως ὡς ἀντιδραστήριον τὴν μελάνην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου διὰ τοῦ καλάμου μου, ἢ ὅπερ ὀρθότερον διὰ τῆς πέννας μου.

Ὅτι δὲ ἔχω πίστιν ἀπόλυτον, ἄνευ ἐρεῦνης, ὡς οἱ θεολόγοι καὶ πεποιθήσιν ὅτι εἶμαι ἀμελής εἰς τὸ γράφειν, δύνανται νὰ σὲ ἀποδείξῃ τοῦτο ἢ πεντάμηνος ἤδη ἐνταῦθα σιωπηρὰ διπμονή μου. Μὴ νομίσης δὲ ὅτι αἰτία τῆς μέχρι τοῦδε σιωπῆς μου εἶνε μόνον ἡ ἀμέλεια· ὑπάρχει ἄλλη πολὺ σπουδαιότερα, δηλαδὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ὀριμότητος τῶν